

Arrest

nr. 165 905 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 tot weigering van de afgifte van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 5 december 2012 een aanvraag in om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister (C-kaart).

1.2. Op 17 januari 2013 wordt beslist tot weigering van de afgifte van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Deze vreemdeling heeft op 05.12.2012 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister (C kaart).

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Zijn IK was reeds verlopen op 29.01.2009.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd. Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) Schending van:

- artikel 39 § 7 Koninklijk besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980
- het zorgvuldigheidsbeginsel
- het rechtszekerheidsbeginsel

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

En terwijl:

de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933) en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens; en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing stelt: (...)

Artikel 19 Vw. bepaalt dat een vreemdeling met verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk of die er gevestigd is, gedurende één jaar het recht heeft op terugkeer.

Artikel 39 van het K.B. van 08/10/1981 bepaalt de voorwaarden van terugkeer voor enkele gevallen van afwezigheid uit het Rijk voor meer dan één jaar.

Artikel 39 § 7 behelst het specifieke geval van de ambtshalve schrapping of niet verlenging van de verblijfstitel:

"De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Het is deze bepaling die van toepassing is op de situatie van verzoeker. Om deze reden werd hij dan ook verzocht om aan te tonen dat hij gedurende de ganse tijd dat hij administratief afwezig was, wel degelijk in België heeft verbleven en hier zijn belangen had.

Verzoeker heeft een groot aantal documenten overgemaakt aan de gemeente om aan te tonen dat hij wel degelijk in België aanwezig was, en zelfs niet op vakantie was geweest.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom deze documenten niet zouden volstaan om zijn verblijf in België aan te tonen.

De documenten die werden overgemaakt worden niet besproken, er wordt enkel melding gemaakt van het feit dat er rekening mee werd gehouden.

Op deze wijze is het voor verzoeker niet mogelijk om te weten waarom de documenten niet zouden volstaan, en welke documenten dan wel vereist zijn.

Het middel is ernstig."

2.2. De verzoekende partij voert in haar eerste middel onder meer de schending van de formele motiveringsplicht aan.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Artikel 19, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ambtshalve geschrapt werd uit het vreemdelingenregister op 9 november 2010 en dat zijn Belgische verblijfskaart is verstreken op 29 januari 2009.

Hoewel de ambtshalve schrapping uit het vreemdelingenregister niet het verval van de verblijfsvergunning tot gevolg heeft, bepaalt artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

In de bestreden beslissing wordt aldus, naar aanleiding van verzoekers vraag om opnieuw te worden ingeschreven, impliciet toepassing gemaakt van het (weerlegbaar) vermoeden bepaald in artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit, waarna wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en derhalve geen aanspraak kan maken op het recht op terugkeer bepaald in artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt in het middel evenwel dat hij sinds zijn ambtelijke schrapping het grondgebied nooit verlaten heeft en dat hij daarvan stavingsstukken neerlegde naar aanleiding van zijn aanvraag om herinschrijving. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn paspoort, een arbeidsovereenkomst met ingang van 8 februari 2010 heeft voorgelegd, dat hij op 31 oktober 2012 ingeschreven is bij de VDAB, dat hem op 19 mei 2012 een kennisgeving van verval van het recht op sturen werd gegeven. Tevens heeft verzoeker een print-out van zijn loopbaan voorgelegd gaande van 26 september 2001 tot 3 september 2011. Voorts blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de vingerafdrukken van de verzoeker op 3 november 2011 door de politie van Antwerpen werden genomen, alsook op 27 januari 2009 door de politie Noord. Verder blijkt dat verzoeker op 22 oktober 2012 werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag niet ingewilligd werd omdat verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning was. In de volgende zin wordt vermeld dat rekening werd gehouden *"met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd."* Die laatste zin voegt evenwel niets toe

aan de motivering aangezien er niet uit kan worden afgeleid met welke elementen dan wel rekening werd gehouden en nog minder waarom deze dan niet tot een gunstige beslissing konden leiden.

Hoewel de bestreden beslissing stelt dat na "*grondig*" onderzoek werd beslist om aan verzoekers aanvraag geen gunstig gevolg te geven, worden verzoekers pogingen om het wettelijk vermoeden van artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit te weerleggen, onbeantwoord gelaten. Wanneer een vreemdeling die ambtshalve werd geschrapd tracht aan te tonen dat hij het grondgebied niet heeft verlaten en aldus het vermoeden bepaald in artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit poogt te weerleggen, is het bestuur ertoe gehouden te motiveren waarom de door hem aangevoerde elementen niet worden aangenomen. In de mate verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert is het middel dan ook gegrond.

Het betoog in de nota met opmerkingen waar de verwerende partij stelt dat uitdrukkelijk gemotiveerd werd dat rekening werd gehouden met alle door de verzoekende partij voorgelegde documenten, kan gelet op voorgaande niet overtuigen. Het bestuur is er voorts inderdaad niet toe gehouden de motieven van de motieven te geven, maar zoals de Raad opmerkt kan uit de algemene bewoordingen als zou de gemachtigde rekening hebben gehouden met alle relevante elementen in het dossier en met de voorgelegde documenten niet opgemaakt worden waarom deze elementen en documenten niet tot een ander besluit hadden kunnen leiden.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er dringt zich aldus geen verder onderzoek op naar de eventuele gegrondheid van de overige middelen(onderdelen).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 tot weigering van de afgifte van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER